

1. EFRAÏM

In het toilet telt hij de opbrengst van deze *Spirituele Reis naar onze Voorbeeldbeschaving*. Hij fluit goedkeurend voordat hij de bankbiljetten in een envelop doet en achter zijn riem steekt. Wat een gouden idee was dit.

Als hij zijn handen wast kijkt hij in de spiegel. Rond zijn hals is het een beetje rood waar het metalen borststuk zijn huid irriteert. Hij droogt zijn handen af en doet de witte sjaal om zijn nek strakker. Dan pakt hij de Romeinse officiershelm met de rode pluim en zet hem op. De wangbeschermers zet hij vast door de veter onder zijn kin te strikken. Als hij naar de keuken loopt voelt hij de leren stroken van zijn wapenrok tegen zijn blote knieën tikken.

Zijn vrouw Engelen wacht op hem bij het aanrecht. Ze is gekleed als priesteres in een wit gewaad afgezet met rode banden. Een sluier valt in plooiën langs haar gezicht. Op een dienblad staan vijf bekertjes gevuld met sinaasappelsap.

‘Nee!’ fluistert Efraïm. ‘Wij nemen niet. We moeten helder blijven.’ Hij giet het sap uit twee bekertjes, vult ze met kraanwater en zet ze terug op het blad.

‘Ga jij maar vast naar binnen. Ik kom zo.’ Engelen verlaat het vertrek.

Hij pakt een plastic zakje van het aanrecht met

tientallen matglanzende witte pillen. Aandachtig laat hij er in elk bekertje een vallen. Terwijl hij de vloeistof voorzichtig omroert slaat de twijfel toe. Wat als dit niet genoeg is voor een trip? Die ene man die zo graag keizer Caligula wilde zijn en zijn huis voor de bijeenkomst ter beschikking heeft gesteld heeft behoorlijk wat overgewicht. Moet je dan niet een hogere dosis geven? Resoluut legt hij twee pillen op een snijplank en breekt ze met een mes in tweeën. In elk bekertje doet hij een helft voordat hij voorzichtig weer doorroert.

Met het blad in zijn handen overdenkt hij even wat hij gaat zeggen als hij de kamer binnenkomt. Verder dan *ave amici*, gegroet vrienden en *carpe diem*, pluk de dag, komt hij niet. Als hij doorgaat in deze business moet hij zijn Latijn bijspijkeren.

Kordaat loopt hij naar de kamer en gooit de deur open. In een kring staan vier mensen bij elkaar onder wie Engelen in haar witte gewaad.

‘Drink vrienden,’ zegt Efraïm met een wijds gebaar. ‘*Carpe diem*.’ Hij gaat naar Caligula toe en reikt hem een bekertje aan. Naast hem staat Marcus de galeislaaf, in slechts een lendendoek en geverfde rode striemen op zijn rug. De kleine Indonesische vrouw heeft de rol van Minerva gekozen. Haar gewaad is prachtig geplooid. Gouden sieraden glanzen in haar haar en rond haar hals. Om haar bovenarm zit een brede armband gemaakt van schildpadschild.

Efraïm zorgt dat de anderen niet zien dat Engelen en hij

bekertjes met water hebben voordat ze ze heffen om een toast uit te brengen.

‘We gaan een uitstapje maken,’ zegt Efraïm. ‘Laten we onze ziel voorbereiden op de Elyseïsche velden. We nemen alvast een hapje van de taart, zodat als het tijd is voor het feestmaal we er ten volle klaar voor zijn.’

Wist hij nou maar wat het Latijnse woord voor proost of gezondheid is. Niet dat het wat uitmaakt, alle aanwezigen gieten de inhoud van de bekertjes al in hun keel.

2. J E R O E N

De brandende kaarsjes weerspiegelen in haar ogen, twee keer zeven. Jeroen moet wat wegslikken voordat hij de knop van zijn camera indrukt. Veertien zal Maartje niet worden.

‘Pap, mag ik blazen nu?’

‘Toe maar,’ antwoordt hij terwijl hij door de zoeker blijft kijken. De kinderen om de tafel leunen naar voren als Maartje een diepe ademteug neemt. Hij knipt af. Na vijf keer blazen zijn de vlammetjes uit.

Hij laat de camera zakken. ‘Je mag een wens doen.’

‘Nietes.’ Het kind dat dit zegt steekt er...